

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României  
CLANCY, TOM

Rainbow Six / Tom Clancy; trad.: Alexandra Petrea. –  
București: Editura RAO, 2011

2 vol.

ISBN 978-606-609-089-6

Vol 2 - ISBN 978-606-609-088-9

I. Petrea, Alexandra (trad.)

821.111(73)-31=135.1

Editura RAO  
Grupul Editorial RAO  
Str. Turda nr. 117-119, București, România  
[www.raobooks.com](http://www.raobooks.com)  
[www.rao.ro](http://www.rao.ro)

TOM CLANCY  
*Rainbow Six*  
©1998 by Rubicon, Inc.  
Toate drepturile rezervate

Traducere din limba engleză  
ALEXANDRA PETREA

© Editura RAO, 2010  
pentru versiunea în limba română

2011

ISBN 978-606-609-088-9

21

STADII

Ultimul dintre bețivi înselase toate așteptările, dar nu putea fi decât amânarea inevitabilului. Îl cheme Henry și era un negru de patruzeci și șase de ani, care acum părea să aibă douăzeci de ani mai mult. Spunea oricui stătea să-l asculte că era veteran. Era un bărbat cu o sete considerabilă, care în mod miraculos nu suferise mari distrugeri hepatice. Sistemul lui imunitar se lupta vîțejește ca să-l respingă pe Shiva. Probabil că avea gene dintr-un set primar, își zise doctorul Killgore, care reușiseră să-l ajute puțin. Ar fi fost foarte folositor să aibă istoria vieții acestui om, să afle cât de mult trăiseră părintii lui, dar acum, când întălesese cât de util ar fi, boala era deja prea avansată. Analiza săngelui spunea că omul era fără îndoială condamnat. Ficatul lui cedase în sfârșit la germenii Shiva, iar compozitia chimică a săngelui era ieșită din toate standardele care contau. Într-un anume fel, era prea rău. Doctorul care încă era cubărit în Killgore își dorea ca pacientii să supraviețuască. Poate că din pur spirit sportiv, își zise el, îndreptându-se spre camera pacientului.

– Ce mai facem, Henry? întrebă doctorul.

– Domnule doctor, mă simt ca un rahat. Simt că mi se rupe burta pe dinăuntru.

– Zău? întrebă Killgore.

Asta era o surpriză. Îi dăduse cu o zi în urmă aproape douăsprezece miligrame de morfină, o doză mortală pentru un

om sănătos, dar cei cu adevarat bolnavi puteau, nu se ştie de ce, să suporte o cantitate mai mare de drog.

— Măcar o parte şi tot o simt, răspunse Henry.

— Ei bine, ce-ar fi să o rezolvăm? întrebă doctorul.

Scoase din buzunar o seringă de 50 cc şi o fiolă de Dilaudid. Pentru o persoană normală, doza letală era de două până la patru miligrame. Se decise să injecteze patruzeci, ca să fie sigur. Henry suferise destul. Umplu seringă, bătu cu degetul în cilindrul de plastic, ca să dispară toate bulele de aer, apoi o băgă în săculeţul pentru linia de perfuzie, împingând rapid pistonul.

— Ah, mai apucă Henry să spună, în vreme ce lichidul dădea năvală în corpul lui.

Chiar în clipa aceea, faţa i se linişti, ochii îi ieşiră din orbite şi pupilele i se dilatară; era ultima placere pe care avea să-o mai cunoască vreodată. Zece secunde după aceea, Killgore îi atingea artera carotidă dreaptă. Acolo nu se simtea nimic. Henry închise brusc să respire. Ca să fie sigur, Killgore îşi scoase stetoscopul din buzunar şi îl puse pe pieptul lui Henry. Da, în mod sigur, inima încetase să mai bată.

— Prietene, ai luptat frumos, îi spuse doctorul cadavrului.

Apoi îi scoase perfuziile şi opri monitorul distribuitorului de medicamente, iar la sfârşit acoperi faţa cu cearşaful. Deci, se terminase şi cu betivii. Cei mai mulţi dăduseră de timpuriu colţul. Doar Henry făcuse excepţie. Ticălosul luptase până la sfârşit, sfidând toate prognozele lor. Killgore se întrebă ce să fie înămplat dacă încercau pe el unul dintre vaccinuri. Cu B-ul ar fi fost salvat, în mod sigur, dar ce dracu' să faci cu un betiv sănătos? Proiectul nu avea menirea să salveze acest tip de oameni. Cui i-ar fi folosit? Cel mult unui proprietar de cărciumă. Killgore păraси camera, făcându-i în treacăt un semn unui lucrător. În câteva minute, Henry avea să fie cenuşa plutind în aer, substanţele lui chimice ajutând, după ce va fi căzut pe pământ, la creşterea ierbii şi a copacilor, în calitate de îngrăşământ – contribuţia supremă pe care o putea vreodată aduce o asemenea persoană.

Era timpul să-i facă o vizită subiectului F4, Mary.

— Ce mai faci? întrebă el.

— Bine, răspunse ea somnoroasă.

Eventualele dureri pe care ar fi putut să le simtă erau bine ascunse de picăturile de morfină administrate.

— Înțeleg că noaptea trecută ai făcut o scurtă plimbare, îi spuse Killgore, controlându-i pulsul.

Puls de 92, puternic şi încă regulat. Da, încă nu prezenta simptome serioase, dar în mod sigur nu avea să reziste atât de mult ca Henry.

— Am vrut doar să-i spun lui tati că sunt bine, îi explică ea.

— Crezi că este îngrijorat?

— N-am mai vorbit cu el de când am venit aici şi m-am gândit..., spuse ea, aproape adormită.

— Da, sigur, te-ai gândit, spuse doctorul Killgore către silueta aceea aproape inconştientă. O să rezolvăm. N-o să se mai întâmple niciodată.

Schimbă programarea la monitorul de perfuzii, crescând cu cincizeci la sută viteza de picurare a morfinei. Asta avea să-ă ţină în pat.

Zece minute după aceea, era afară şi mergea spre nord, unde... da, uite-o. Văzu camioneta lui Ben Farmer, parcată în locul obişnuit. Înăuntrul clădirii mirosea a păsări mai degrabă, deşi locul semăna cu un grajd pentru cai. Fiecare uşă avea nişte gratii atât de dese, încât nu puteai strecura o mână printre ele – şi nici o pasare nu putea ieşi. Trecu pe lângă şirul de uşi şi îl găsi pe Farmer cu una dintre favoritele lui.

— Lucrezi peste program? întrebă Killgore.

— Putin, recunosc omul de la securitate. Hai, Festus, continuă el.

Festus era o bufniţă de hambar. Pasarea furioasă bătu energetic din aripi şi ateriză pe braţul înmănuşat al lui Farmer.

— Prietene, cred că eşti rezolvat, îi spuse Farmer.

— Nu pare prea prietenosă pasarea, observă doctorul.

— Uneori, bufniţele sunt foarte dificile, iar Festus are şi el o parte rea, răspunse fostul puşcaş marin, ducându-şi bufniţa înapoi pe stinghia ei şi lăsând-o acolo.

Apoi Farmer se strecură pe uşă afară.

— Bufniţele nu sunt cele mai deştepte păsări de pradă. Şi sunt şi foarte greu de dresat. Cu asta nici măcar nu merită să încerci.

– Și ce faci, îi dai drumul?

– Da. Cred că la sfârșitul săptămânii, dădu din cap Farmer. E aici de două luni, dar aripile i s-au vindecat deja. Abia așteaptă să dea peste un hambar plin cu șoareci buni de mâncat.

– E bufnița aceea lovită de o mașină?

– Nu, ăla e Niccolo, o buhă mare. Nu, cred că Festus s-a lovit de o linie de înaltă tensiune. Nu se uita unde trebuie. Are ochi ageri, dar și păsările o mai dau în bară, nu numai oamenii. Oricum, i-am vindecat aripa ruptă și am făcut o treabă bună, dacă e să mă laud.

Și Farmer își permise un zâmbet mulțumit.

– Dar uite că bătrânu' Festus nu pare să-mi mulțumească.

– Ben, ar fi trebuit să te faci doctor, ești foarte bun la asta. Ai fost medic la Infanteria Marină?

– Nu, doar a trebuit să-i ajut pe băieți în Vietnam. Infanteria Marină avea medici de la Marină, domnule doctor.

Farmer își scoase mănușa de piele groasă, își mișcă degetele ca să le dezmorțească și o puse la loc pe mâna.

– Ai venit aici pentru treaba cu Mary, așa-i?

– Ce s-a întâmplat?

– Cinsti? Am plecat și eu ca omu'. M-am întors, mi-am luat revista, m-am lăsat în scaun și am început să o răsfoiesc și, când mă uit după fată, nu e. Cred că a rătăcit liberă cam, să zicem, zece minute, până să dau eu alarma. Am dat-o în bară, domnule doctor, nu pot să mint, recunoscu el.

– Nu s-a întâmplat nimic grav, cred.

– Da? Ce ar fi să mut computerul ăla într-o cameră încuiată? Se duse în capătul încăperii și deschise altă ușă.

– Salut, Baroane, spuse omul.

O clipă mai târziu, un șoim Harris sărea pe mâna înnănușată.

– Așa-i prietenul meu. Și tu ești gata să te întorci afară, nu-i așa? Vrei și tu niște iepuri gustoși?

Killgore se gândi că aceste păsări aveau ceva nobil în ele. Aveau ochi pătrunzători și limpezi, mișcări puternice și violente. Deși probabil că prada nu era deloc bucuroasă de toată această frumusețe, la urma urmei, aşa e natura, nu? Aceste păsări de pradă mențineau echilibrul ecologic, eliminând exemplare prea

lente, rănite, sau prea proaste – dar, mai mult decât atât, păsările de pradă erau nobile prin faptul că se înălțau, priveau de sus lumea întinsă sub ele și decideau cine va trăi și cine va muri. „Iar astă seamănă foarte mult cu ceea ce facem eu și echipa mea“, își zise Killgore, deși în ochii unui om nu vedea duritatea pe care o vedea el acum. Trebuia să-i zâmbească Baronului, care curând avea să fie eliberat în natură și care se va înălța în curentii verticali de aer cald de deasupra Kansasului.

– O să pot face asta și când o să începem Proiectul? întrebă Farmer, punându-l pe Baron înapoi pe stinghia lui de lemn.

– Cum adică, Ben?

– Păi, domnule doctor, unii de pe aici zic că n-o să mai pot să țin păsări când o să ne mutăm acolo, că cică... inter... ferează, cam aşa ceva. Ce naiba, îmi îngrijesc bine păsările, știu că o pasare de pradă trăiește de două-trei ori mai mult în captivitate decât în natură și știu că astă o să încurce puțin lucrurile, dar, la naiba...

– Ben, nu are rost să-ți faci probleme. Te înțeleg și pe tine, și pe șoimii tăi, bine? Și mie-mi plac.

– Domnule doctor, sunt deștepti: și vin direct din natură. Îmi place mult să îi văd la lucru. Și când se rănesc, știu cum să-i vindec.

– Ești foarte bun. Toate păsările astă par să fie sănătoase.

– Ar cam trebui. Le hrănesc bine. Le prind șoareci vii. Le place mâncarea caldă, știati?

Se întoarse la biroul lui de lucru, își scoase mănușa și o atârnă într-un cui.

– Oricum, munca mea în dimineață astă s-a terminat.

– Bine, Ben, mergi acasă. Voi avea grija să asigur securitatea camerei cu computerul. Și să nu-i mai lăsăm pe subiecți să iașă la plimbare.

– Da, să trăiți! Henry ce mai face? întrebă Farmer, căutându-și prin buzunare cheile mașinii.

– Henry tocmai și-a încheiat sederea aici.

– Nu-mi închipuiam că o să reziste atâtă. Deci, gata cu bețivii? Văzu cum Killgore dă din cap.

– Păcat de el. Tare tipul, nu?

– Da, Ben, a fost un tip tare, dar astă-i situația.

— Așa e, domnule doctor. Păcat că nu pot să le las cadavrul condorilor. Și ei trebuie să mănânce, dar îți cam versi mațele când îi vezi cum o fac.

Deschise portiera.

— Ne vedem din seară, domnule doctor.

Killgore îl urmări cu privirea. „Nu, nu-i pot refuza lui Ben Farmer dreptul de a ține păsări. Vânătoarea cu șoim e un sport al regilor și din ea poți să înveți multe despre păsări: cum vânează, cum trăiesc. Păsările astea se potrivesc în Marele Plan al Naturii.“ Problema era că unii din Proiect erau mult prea radicali, de pildă aceia care spuneau că nu ar mai trebui să fie doctori, pentru că aceștia interferează cu Natura – dacă vindeci oameni de boli, asta înseamnă că te amesteci în treaba Naturii și le permiți oamenilor să se înmulțească prea repede și să distrugă iar echilibrul. Vezi să nu! Asta poate într-o sută de ani, mai degrabă în vreo două sute, când Kansasul o să fie din nou populat – dar n-Or să rămână toți în Kansas, nu? Nu, se vor împrăștia să studieze munții, zonele cu mlaștini, pădurile tropicale, savana africană, după care se vor întoarce în Kansas, pentru a raporta ce au aflat, ca să-și prezinte casetele video cu natura în acțiune. Killgore abia aștepta asta. Ca majoritatea membrilor Proiectului, devora programele de pe Discovery Channel. Erau atât de multe de învățat, atât de multe de înțeles, pentru că el, ca mulți alții, voia să prindă toate semnificațiile, să înțeleagă Natura în întregime. Evident, o ambioție înaltă, poate chiar nerealistă, dar dacă nu reușea el, atunci copiii lui sigur vor reuși. Sau copiii copiilor lui, care vor fi crescuți și educați să aprecieze Natura în toată splendoarea ei. Vor fi toți oameni de știință și vor lucra pe teren. Se întrebă dacă cei care vor merge în orașele moarte se vor gândi... Probabil că va fi o idee bună să fie trimiși acolo, ca să înțeleagă numeroasele greșeli făcute de om și ca să învețe să nu le repeste. Poate că o să conducă el, personal, unele dintre aceste expediții. New York o să fie o lecție uriașă, de tipul aşa da, aşa nu. Prăbuzit că o să treacă o mie de ani, poate chiar mai mult, până când clădirile se vor prăbuși, din cauza ruginirii structurii de otel și a lipsei de întreținere... părțile de piatră nu vor dispărea niciodată,

în relativ curând, poate peste vreo zece ani, cerbii și căprioarele se vor întoarce în Central Park.

Poate că vulturii o vor duce foarte bine o vreme. O grămadă de cadavre de mâncat... sau poate nu. La început, morții vor fi îngropăți în mod normal, civilizat. Dar în câteva săptămâni sistemul acesta va fi copleșit, iar oamenii vor muri probabil în patul lor și apoi... da, desigur, șobolanii. Anul care va urma va fi un an de glorie pentru șobolani. Singura problemă e că șobolanii, pentru a înflori, depind de om. Ei trăiesc din gunoaie, din ceea ce aruncă civilizația sunt paraziți foarte bine specializați. La anul vor avea un ospăt pe cîstea în toată lumea, dar ce se va întâmpla după aceea cu populația de șobolani? Probabil că pe seama ei vor trăi cainii și pisicile, rezultând un fel de echilibru, dar fără milioanele de oameni care să producă gunoaie pe care să le mânânce șobolani, numărul lor va scădea în următorii cinci până la zece ani. Aceasta ar fi un foarte interesant subiect de studiu pentru una dintre echipele de teren. Cât de rapid va descrește populația de șobolani și cât de departe va merge descreșterea?

Prea mulți dintre oamenii angrenați în Proiect își faceau griji pentru animalele mari. Toți erau nebuni după pume și lupi, animale nobile și frumoase, măcelările nemilos de oameni pentru că atacau animalele domestice. Dar asta o să se rezolve, o dată cu încetarea otrăvirii și a punerii de capcane. Dar cum rămânea cu animalele de pradă mai mici? Cum rămânea cu șobolani? Nimeni nu părea să-și facă griji pentru ei, dar și ei făceau parte din sistem. Nu poți să fii estet atunci când studiezi natura, nu? Dacă faci asta, atunci cum ai putea justifica omorârea lui Mary Bannister, Subiectul F4? La urma urmei, era o femeie atrăgătoare, strălucitoare, plăcută, care nu semăna deloc cu oameni de tipul Chester, Pete sau Henry și în nici un caz nu îți irita privirea ca ei. Dar, ca și ei, era o persoană care nu înțelegea Natura, nu-i aprecia frumusețea, nu-și vedea locul în marele sistem al vieții și prin urmare nu era demnă să participe la el. Păcat de ea. Păcat și de ceilalți subiecți ai testului, dar planeta murea și trebuia să fie cumva salvată. Iar pentru asta exista o singură cale, pentru că cei care nu înțelegeau sistemul erau prea mulți.

Oamenii nu înțelegeau sistemul nici măcar ca animalele infirioare, care erau partea lui inconștientă. Totuși, numai omul putea să speră că va înțelege acest mare echilibru, dar asta însemna și descreșterea propriei specii. Asta e, nimic nu se capătă pe gratis. Cea mai mare și mai subtilă ironie era necesitatea unui sacrificiu uriaș, care era posibil datorită progreselor imense ale științei. Fără instrumentele care amenințau să omoare planetă, n-ar fi existat posibilitatea de a o salva. Da, realitatea era formată din asemenea paradoxuri, își spuse epidemiologul.

Proiectul avea să salveze Natura însăși și era format dintr-un număr relativ mic de oameni, mai puțin de o mie, plus cei care fuseseră selectați să supraviețuiască și să continue efortul, cei neștiutori, ale căror vieți nu vor fi luate pentru crimele comise în numele lor. Cei mai mulți nu vor înțelege de ce supraviețuiscă – pentru că erau soția, copilul sau o rudă apropiată a unui membru al Proiectului sau pentru că aveau profesii de care avea nevoie Proiectul: piloti de avion, mecanici, fermieri, specialiști în comunicații și aşa mai departe. Într-o bună zi, își vor da și ei seama. Era ceva inevitabil, evident. Unii oameni vorbesc, iar alții ascultă. Atunci când cei care ascultă își vor da seama, probabil că vor fi îngroziti, dar va fi prea târziu ca să mai facă ceva. Minunat și placabil destin! Da, își vor lipsi și lui foarte multe. De pildă, teatrul, restaurantele bune din New York, dar în mod sigur Proiectul va menține și niște bucătari buni, vor fi niște materii prime excelente, cu care să poți lucra. Instalația Proiectului din Kansas va cultiva toate cerealele necesare și vor exista și vite, evident, până când se vor înmulții bizonii.

Proiectul avea să se susțină singur, obținând carnea necesară prin vânătoare. Înutil de precizat că unii membri obiectau până și în privința asta, obiectau când era vorba să omori orice, dar bine că măcar își impusese să punctul de vedere mințile mai înțelepte și mai echilibrate. Omul era și animal de pradă, și creator de unele, așa că puștile erau acceptabile. Era o metodă mult mai puțin crudă de a omori vânătul, iar omul trebuia și el să mănânce. și aşa, peste câțiva ani, bărbații vor pune șaua pe cal și vor ieși să vâneze niște bizoni, își vor tăia și vor duce acasă o

sănătoasă, cu un conținut redus de grăsimi. Si căprioare, antilope, și elani.

Cerealele și legumele vor fi obținute de fermieri. Toți vor fi bine și vor trăi în armonie cu natura – la urma urmei, puștile nu sunt cu mult mai evolute decât arcul cu săgeți, nu? – și vor putea să studieze lumea naturii în relativă liniste.

Era un viitor minunat când îl contemplai, deși primele patru săptămâni la opt luni vor fi absolut îngrozitoare. Tot ce vor auzi la radio și vor vedea la TV, în ziară – căte vor mai fi – va fi oribil, dar nu trebuia pierdut din vedere că totul pe lume are un preț. Omenirea trebuia să nu mai fie specia dominantă pe planetă, să fie înlocuită cu Natura însăși, rămânând doar atâția oameni de către care este și ce face ea.

– Cu doctorița Chavez, vă rog, îi spuse Popov centralistei de la spital.

– Așteptați o clipă, vă rog, răspunse vocea de femeie.

Clipa dură de fapt săptezeci de secunde.

– Doctorița Chavez, se auzi o altă voce de femeie.

– Vă rog să mă iertați, am greșit numărul, spuse Popov, întâmând telefonul în furcă.

Excelent! Nevasta și fiica lui Clark lucrau la spital, exact cum i se spusese. Asta însemna că și Domingo Chavez se află la Hereford. Deci îi cunoștea și pe șeful acestui grup Rainbow, și pe unul dintre oamenii lui importanți. După toate aparențele, Chavez chiar era un personaj însemnat. Poate chiar șeful Informațiilor. Nu, își zise Popov, era prea Tânăr pentru asta. La Informații trebuia să fie un britanic, un tip mai în vîrstă de la MI-6, cineva cunoscut serviciilor continentale. Chavez era evident ofițer paramilitar, exact ca mentorul lui. Asta însemna că Chavez era probabil un soldat, poate chiar lider în acțiunile pe teren. Era o simplă presupunere, dar una foarte plauzibilă. Un ofițer Tânăr, într-o formă fizică bună, spuneau rapoartele. Mult prea Tânăr pentru orice altceva. Da, foarte plauzibil.

Popov furase de la Miles o hartă a bazei și marcase pe ea poziția casei lui Clark. De aici putea foarte simplu să deducă drumul pe care o va lua soția lui în drumul spre spital, iar orele